FREE CINEMA

69

04 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

04 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΗ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ

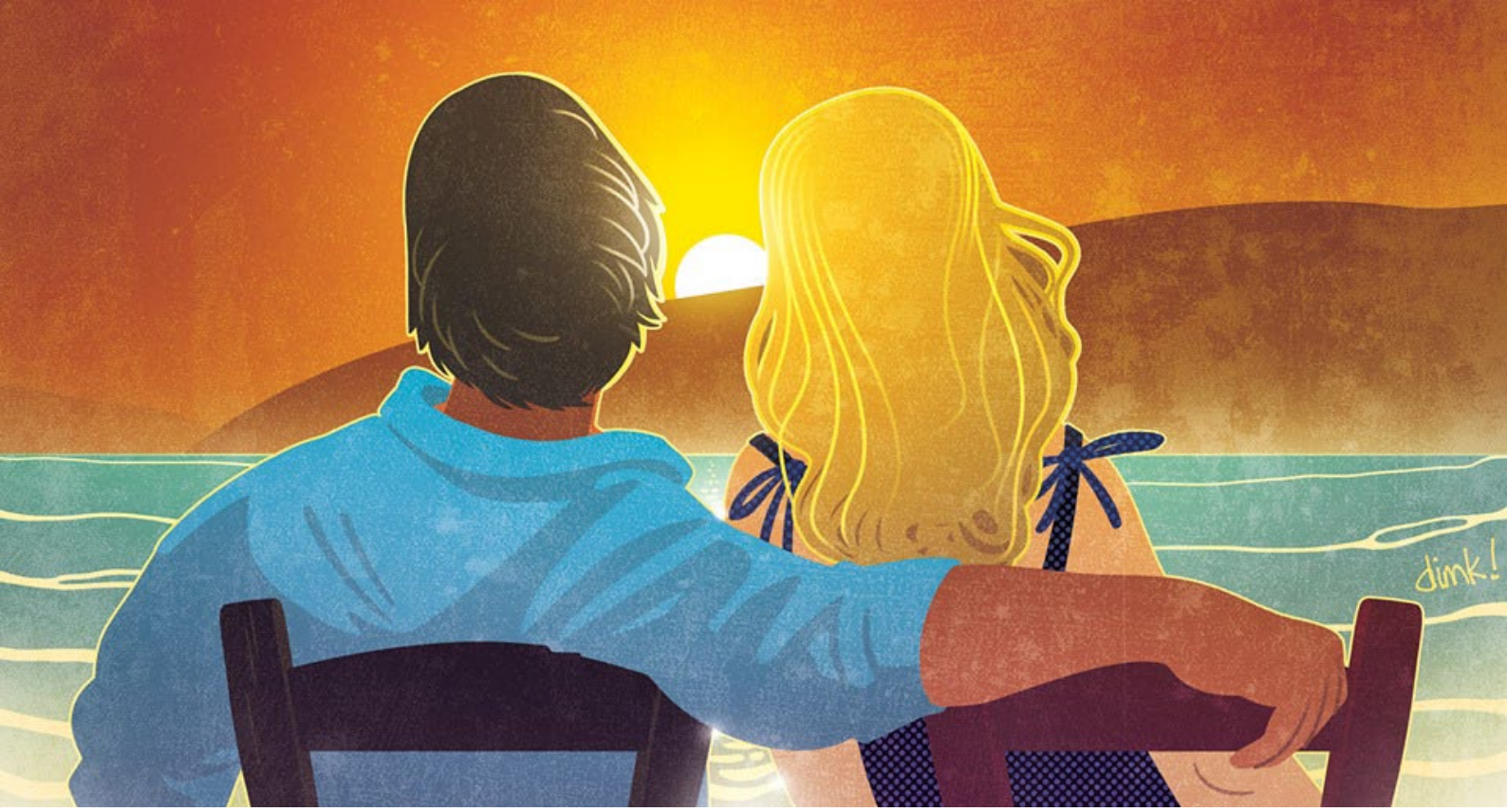

ΤΟ FREECINEMA.GR
ΥΠΕΡΗΦΑΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΞΕΝΕΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ
ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΑΝ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ!

CLICK

04 ΙΟΥΛΙΟΥ 2013

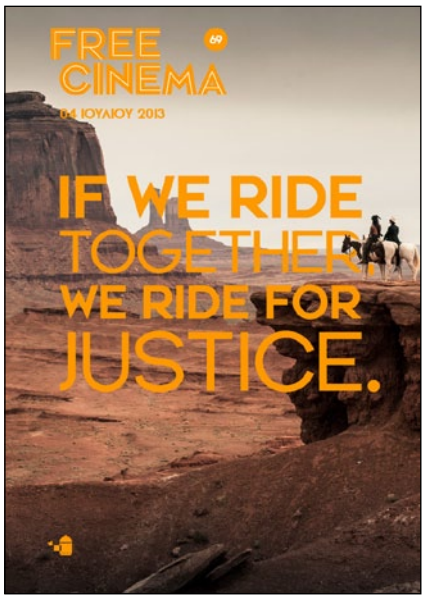

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #69
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

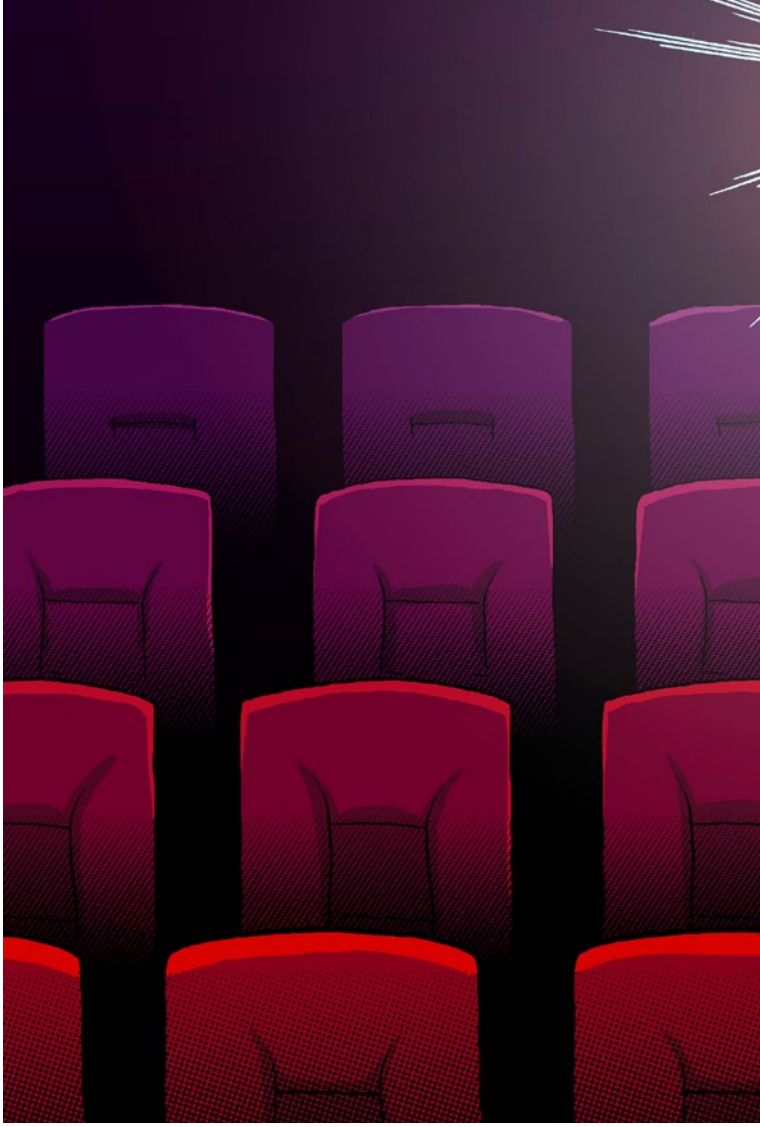

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

EDITORIAL 69

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Το ζήτημα των επανεκδόσεων με κάνει να αισθάνομαι τη φοβία της ύπαρξης του... χάσματος των γενεών! Από την άλλη, βέβαια, με κάνει να θυμάμαι τις πλείστες όσες αστειότητες της ελληνικής διανομής και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν το κινηματογραφικό μας καλοκαίρι...

Αρχικά, φοβούμαι πως οι ηλικίες κάτω των 25 ούτε που ασχολούνται με το συγκεκριμένο «άθλημα», πια. Για αυτές, ακόμη και οι ταινίες που γυρίστηκαν στα 80's (εντάξει, δε θα πάω παραπάνω) είναι... αρχαιολογία. Vintage. Τύπου «η γέννηση της 7ης Τέχνης»! Δε θα τις έβλεπαν ούτε τσάμπα, στην τηλεόραση... Όχι σαν εμένα, που στα «σκοτεινά» εκείνα χρόνια των «εβδομάδων σκηνοθετών» που έμπαιναν στο καρμπόν κάθε καλοκαίρι στα θερινά, δεν απορούσαμε για το αν λείπει σκηνή ή και ολόκληρη μπομπίνα από το έργο! Δεν το λέγαμε επανέκδοση, τότε. Το λέγαμε **σχολείο**. Μαθαίναμε την ιστορία του σινεμά, όχι το restoration, τη φρέσκια κόπια, τη γρανίτα φράουλα και το σουβλάκι με το τραπεζάκι...

Όταν εκείνες οι εβδομάδες ψόφησαν από την πολλαπλή επανάληψη, ήρθαν... οι νέες ταινίες. Η **σαβούρα**, τα απομεινάρια της χειμερινής σεζόν, τα στερεότυπα των φιλμικών ειδών που ταίριαζαν με το ανάλαφρο κλίμα του θερινού. Και μαζί, σταδιακά, η δυνατότητα να βλέπουμε και τα blockbusters του αμερικανικού καλοκαιριού on time, χωρίς να περιμένουμε το «ραντεβού το Σεπτέμβρη».

Συγκεκριμένοι διανομείς, με πόνο και συμπάθεια στη βαριά κουλτούρα την ευρωπαϊκή, βάπτισαν το «είδος» της επανέκδοσης με απανωτά χτυπήματα φιλμογραφιών (του Αντονιόνι, του Μπέργκμαν, του Τριφό και του Γκοντάρ, δίπλα σε έναν Πίτερ Σέλερς για το ξεκάρφωμα), επί σειρά ετών. Για να φτάσουμε σε ένα σχετικά υγιές, πολυμορφικό (η Όντρεϊ Χέπμπορν να 'ναι καλά!) σε προτάσεις σκηνικό επανεκδόσεων σήμερα, αρκεί να σέβεται κανείς τη χρήση και το νόημα της επανεμφάνισης μιας ταινίας από το παρελθόν στη μεγάλη οθόνη. Κοινώς, προσοχή κίνδυνος! Άλλο επανέκδοση και άλλο επα-επα-επανέκδοση. Ονόματα δε λέμε, οικογένειες δε θίγουμε...

Ηλίας Φραγκούλης

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ (2013)

(THE LONE RANGER)

★★★☆☆

Είδος
Περιπέτεια

Σκηνοθεσία
Γκορ Βερμπίνσκι

Καστ
Τζόνι Ντεπ,
Άρμι Χάμερ,
Τομ Γουίλκινσον,
Γουίλιαμ Φίχτνερ,
Ρουθ Γουίλσον,
Έλενα Μπόναμ Κάρτερ

Διάρκεια
149'

Διανομή
FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Νεαρός δικηγόρος, που πιστεύει στην εφαρμογή του νόμου, βλέπει το άδικο και τη βία να επικρατούν και τον αδελφό του να πέφτει νεκρός από το χέρι αιμοβόρου εγκληματία. Με την ασυνήθιστη βοήθεια ενός περίεργου Ινδιάνου, θα μεταμορφωθεί στον εκδικητή Μοναχικό Καβαλάρη.

Ας πούμε τα στραβά από την αρχή: 1) Ο «Μοναχικός Καβαλάρης» έχει πολύ μεγάλη διάρκεια. 2) Είναι τουλάχιστον ασυνήθιστο, ο δεύτερος ρόλος, το sidekick, να γίνεται ο κύριος και να βρίσκεται πάνω από τον τίτλο και τον πραγματικό πρωταγωνιστή στα credits. 3) Ο Τζόνι Ντεπ παίζει τον Τζόνι Ντεπ που παίζει τον Τόντο. 4) Οι γυναικείοι ρόλοι είναι σχεδόν ανύπαρκτοι. 5) Κανιβαλισμός σε ταινία της Disney (!);

Στην Αμερική, επιπλέον, αρκετοί ίσως θεατές να αισθάνονται προδομένοι από το γεγονός ότι η ταινία που σκηνοθέτησε ο Γκορ Βερμπίνσκι, δε «σέβεται» ακριβώς ένα από τα σύμβολα της αμερικανικής pop κουλτούρας (με προϊστορία δεκαετιών στο ραδιόφωνο, την τηλεόραση, το σινεμά και τα comics) και δεν εστιάζει τόσο πολύ στον κώδικα ηθικής του ήρωα, αλλά μετατρέπει την ιστορία του Μοναχικού Καβαλάρη σε μια πλούσια περιπέτεια με έμφαση στην κωμωδία και σε ένα ακόμη όχημα για τον Τζόνι Ντεπ.

Αν δούμε την ταινία πέρα από αυτά, ο «Μοναχικός Καβαλάρης» είναι μια πολύ διασκεδαστική περιπέτεια για το οικογενειακό κοινό (κάνε και τα στραβά μάτια στο φάγωμα μιας ανθρώπινης καρδιάς). Θα μου πεις, με όλα αυτά τα ελαττώματα, τι τρία αστεράκια είναι αυτά που βάζεις; Κι όμως, εκεί που βλέπεις τα ελαττώματα και τη συνταγή Μπρουκχάιμερ για το στήσιμο ενός ακόμη franchise, βλέπεις και το χιούμορ που βρίσκεται στη συνεργασία του Γκορ Βερμπίνσκι και του Τζόνι Ντεπ. Ο Βερμπίνσκι ίσως να μην είναι κανένας φεστιβαλικός κινηματογραφιστής για να κερδίσει την εκτίμηση

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★☆

Ο Τζόνι Ντεπ κάνει τον Ινδιάνο και κυνηγάει κάτι τρένα και είναι κι ένα άλογο βλαμμένο κι ένας που φοράει μια μάσκα. Γουέστερν. Κρατάει πολύ. (Ο Τζόνι Ντεπ βγαίνει και σε αποκριάτικη στολή;)

της «σοβαρής» κριτικής, έχει, όμως, σχεδόν σε όλες του τις ταινίες ένα χιούμορ λίγο πέρα από το mainstream και αίσθηση του κωμικού timing, που φάνηκε κυρίως στον εξαιρετικό «Rango» (με το δίκαια κερδισμένο του Όσκαρ).

Ο «Μοναχικός Καβαλάρης» δεν είναι «Rango», το χιούμορ ωστόσο, είναι κι εδώ ένα από τα βασικά στοιχεία της ταινίας και ο Βερμπίνσκι το αξιοποιεί όσο μπορεί. Με τη σχέση των δύο πρωταγωνιστών και την αντίθεση ανάμεσά τους, ανάμεσα στον σοβαρό, ευθυτενή Τζον Ριντ και τον «τρεις λαλούν» Τόντο. Αλλά και με την προσθήκη ενός απρόσμενου συμπρωταγωνιστή, του λευκού αλόγου Σίλβερ, στο οποίο ο Τόντο αποδίδει μαγικές ιδιότητες και φαίνεται να μην έχει άδικο, αφού το τετράποδο έχει άποψη και τη δείχνει, πηδάει από στέγες και βρίσκεται στα καλά καθούμενα ανεβασμένο πάνω σε δέντρο!

Σε ό,τι αφορά τον βασικό πρωταγωνιστή, η αλήθεια είναι ότι ο Τζόνι Ντεπ έχει βρει τη χρυσή μανιέρα, την οποία επαναλαμβάνει με παραλλαγές, σχεδόν σε κάθε του ταινία. Έχει, όμως, λόγο να μην το κάνει; Το κοινό τον λατρεύει και περιμένει να δει αυτό ακριβώς από εκείνον. Αυτό που καταφέρνει ο Ντεπ, είναι να κάνει σχεδόν το ίδιο πράγμα και παρ' όλα αυτά να μην αισθάνεσαι ότι σε κοροϊδεύει, αλλά και ότι δείχνει γνήσιο ενδιαφέρον και συμπόνια για την ταινία και τους χαρακτήρες της. Κάτι τέτοιο συμβαίνει κι εδώ, καθώς παίζει τον Τόντο σαν ένα εκκεντρικό πλάσμα, λίγο απατεωνίσκο και λίγο αλλοπαρμένο, με τη γελοία συνήθεια να ταΐζει ένα νεκρό πουλί στο κεφάλι του, αλλά και με μια τραγική ιστορία που δικαιολογεί τη συμπεριφορά του. Έτσι βλέπεις και την τρυφερότητα που δείχνει ο Ντεπ σ' αυτόν τον ήρωα, τόσο στις πρώτες σκηνές της ταινίας, όπου τον βλέπουμε γέρο, μέλος ενός θεάματος με θέμα την Άγρια Δύση, όσο και στην τελευταία σκηνή, μετά τους τίτλους, όπου περπατά μόνος στην έρημο.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που είναι έτοιμοι να σηκώσουν το δάχτυλο και να καταδικάσουν την πιο πρόσφατη, «εμπορική» φάση της καριέρας του Ντεπ. Πόσο εύκολο είναι, όμως, να έχεις μια εξαιρετικά ευδιάκριτη προσωπικότητα ως star, να είσαι κοσμαγάπητος,

να κερδίζεις το σεβασμό των άλλων και να προσφέρεις πλούσια μαζική διασκέδαση; Παρόμοιες είναι και οι επικρίσεις που δέχεται η ταινία, ότι έχει μετατρέψει το μύθο του Μοναχικού Καβαλάρη σε ελαφρύ «summer movie». Μα δε φιλοδοξούσε να κάνει κάτι πιο σύνθετο με μια ιστορία που δεν υπήρξε ποτέ κάτι περισσότερο από λαϊκή διασκέδαση και που αν δε γυριζόταν με αυτή την κατεύθυνση, το πιθανότερο είναι ότι δε θα είχε κανέναν λόγο ύπαρξης σήμερα στις αίθουσες.

Με λίγα λόγια, ο «Μοναχικός Καβαλάρης» είναι μια περιπέτεια για το μεγάλο κοινό, που ακυρώνει τον παλιομοδίτικο αέρα της ιστορίας και την πλήξη που ενδεχομένως προκαλεί το είδος του γουέστερν σε μεγάλη μερίδα θεατών με αρκετό χιούμορ, δράση και με την εκκεντρική μανιέρα του Ντεπ. Εκείνος που κυρίως αδικείται, είναι ο Άρμι Χάμερ, που αν και έχει την εικόνα του ήρωα, παίζει με χιούμορ και εμφανίζεται πολύ πειστικά ως πρωταγωνιστής δράσης, αλλά η ταινία τον ρίχνει πότε στη μία και πότε στην άλλη διάθεση, κάνοντας το χαρακτήρα του λιγότερο στιβαρό απ' όσο θα όφειλε να είναι. Στο sequel, που πιθανότατα θα ακολουθήσει, ίσως να έχει την ευκαιρία να πατήσει πιο γερά στα πόδια του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Δεν είναι ο «Μοναχικός Καβαλάρης» που θυμούνται οι παλαιότερες γενιές. Η μουσική του «Γουλιέλμου Τέλου» ακούγεται, όμως, στις σκηνές δράσης. Αν είσαι fan του Τζόνι Ντεπ, έχεις βγάλει ήδη εισιτήριο και θα περάσεις και καλά. Πάρε μεγάλο popcorn γιατί κρατάει πολλή ώρα. Αν, πάλι, περιμένεις να δεις σοβαρή ταινία, να σου θυμίσω ότι παραγωγός είναι ο Τζέρι Μπρουκχάιμερ...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΗ (2012)

(UN BONHEUR N' ARRIVE JAMAIS SEUL)

★★☆☆☆

Είδος
Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία
Τζέιμς Ιούτ

Καστ
Σοφί Μαρσό,
Γκαντ Ελμαλέ,
Μορίς Μπαρτελεμί,
Φρανσουά Μπερλεάν

Διάρκεια
110'

Διανομή
SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Άγγελου Μαύρου

Έχοντας γνωρίσει επεισοδιακά θεά γκαλερίστα, που έχει όμως και (από δύο γάμους) τρόικα «σκασμένων», φανατικός εργένης, τζινγκλίστας την ημέρα, πιανίστας σε jazz bar το βράδυ, πάει τσιφ από ξεπέτα σε καψούρα. Αμοιβαία τα αισθήματα εκείνης και των μινιόν, αλλά ο κολλητός του (γιατί παλεύουν μαζί μιούζικαλ) κι ο πρώην της (κάτι σα σκυλιασμένος Δάκης Ιωάννου) θα τους αφήσουν να χαρούν το amour fou τους; .

Στο δεύτερο μισό αυτής της ταινίας, ο Παριζιάνος ήρωας ανεβάζει ένα μουσικοχορευτικό - pet project στη Νέα Υόρκη (ίντριγκα που χωρίζει, πρόσκαιρα, το ζεύγος της ταινίας). Ηλίου φαεινότερη η «προβολή» τής συναφούς, κινηματογραφικώ τω τρόπω, φιλοδοξίας του δημιουργού του και, διακινδυνεύοντας μια πρόβλεψη, δε θ' αργήσει η μέρα που ο Ιούτ θα περάσει τον Ατλαντικό. Το αν θα το πράξει για κάτι σαν την προηγούμενη ταινία του, τον live (που λέει ο λόγος) action «Λούκι Λουκ», ή quelque chose παραπλήσια slapstick (τώρα στις παρυφές του screwball) αλλά, όπως εν προκειμένω, ρομαντικό με χάδια family, μικρή σημασία - όχι για το Χόλιγουντ, για εμάς - θα έχει, αν εξακολουθήσει να απευθύνεται στο mainstream κοινό αίσθημα, έστω με όχι ανέραστο τρόπο.

D' accord, αρκεί μια σαβούρδα με τα μούτρα εν κατακλυσμώ και μια αφίσα του «Καζαμπλάνκα» επάνω απ' τα κρεβάτια και του αρσενικού και του θηλυκού για να στήσεις ένα boy meets girl (ιδίως αν εμπνέεσαι πλάι στη γυναίκα σου - η συνσεναριογράφος Σόνια Σιλίτο), αλλά τι γίνεται όταν αρχίσουν οι κουτσουκέλες; Η ματσωμένη power mom σε girly κρούσματα αδεξιότητας, η ακαριαία και οιονεί αυταπόδεικτη τροπή daddy cool (ενός ως χθες σιμπεμόλ ζιγκουάλα με, κατά δήλωσή του, παιδοφοβία), το άσχημο «σκάσιμο» νοιαξίματος των δύο προκατόχων του (ένας γυμναστής που του τρίζει τα

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Γαλλική. Ρομαντική. Κομεντί. Και ο εμετός δεν έρχεται μόνος του. Θέλει και λίγο δάχτυλο.

δόντια ενώ έχει «πουλήσει» τη γυναίκα του στο δεύτερο, έναν υπολογιστή μεγιστάνα της Τέχνης που εξιλεώνεται όψιμα μ' ένα εν πολλοίς ξεκάρφωτο «Αυτή η οικογένεια είναι όλη μου η ζωή»), η επιστήθιου δακτύλου ρήξη - μεταμέλεια - υπέρβαση αντιξοοτήτων - επανασύνδεση πιτσουνακίων (με το r'n'b feelgood soundtrack να καταπίνεται με δυσκολία - ώσπου πέφτει η Έτα Τζέιμς και το «At Last», και ξερνάς όπως ο βενιαμίν, τύπου Ντέιμιαν της «Προφητείας» αλλά ξανθόψειρας).

(Τα ανήλικα σε απαρτία έχουν την πρέπουσα αγωγή αλλά είναι) αυτός και οι διαβολιές του, όπως η επαναληπτική τριάδα των στριγγλιών και ο χορός πάνω στο κρεβάτι, η σολφέζ επαγγελματική επένδυση λεγάμενου, οι εντυπωσιακές χρονώσεις στα γκαγκ ή τα τρικ μπούφλας με κορυφαίο ένα υδραυλικό φεύγα νιπτήρα στον πωπό της Μαρσό (σχεδόν σωτήριο για το ξελόγιασμα του θεατή το εμφανισιακά διαρκούν «La Boum» της, όπως και του Ελμαλέ), η οποία πέφτει τέλεια επίσης απ' τις σκάλες, και πεταχτά μάκια (τα ταχυδακτυλουργικά του προκομμένου για τους «σπόρους» σίγουρα, η 90χρονη Εβραία αλλά σκαμπρόζα γιαγιά με τη μάσκα οξυγόνου σίγουρα όχι)... εισπράττονται. Αλλά «Η Αγάπη Δεν Έρχεται Εδώ Μόνη», φέρνει και μία φιλμοφιλική απογοήτευση. Θα το ρισκάρεις, για μερικά φιλιά α λα γαλλικά, να σου ραγίσουν (πάλι) την καρδιά;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Σκιρτάς για το genre και το «γο»; Θα το ξαπλώσεις άνετα, να μη σου πω ότι μπορεί και να το λατρέψεις. Δεν μπορείς άλλα κανονισμένα ραντεβού στο εκράν; Το πηδάς και δεν τρέχει μία.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ (2012)

(HYPNOTISÖREN)

★☆☆☆☆

Είδος
Αστυνομικό Δράμα

Σκηνοθεσία
Λάσε Χάλστρεμ

Καστ
Τομπίας Ζιλιάκους, Μίκαελ Πέρσμπραντ, Λένα Ολίν

Διάρκεια
122'

Διανομή
ODEON

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Σουηδός αστυνομικός της δίωξης εγκλήματος καλείται να διαλευκάνει λουτρό αίματος, κατά το οποίο πατέρας, μάνα και κόρη δολοφονούνται, με το γιο της οικογένειας να είναι ο μόνος επιζών. Πώς, όμως, παίρνεις κατάθεση από τον μοναδικό σου μάρτυρα όταν εκείνος βρίσκεται σε κώμα; Μα φυσικά με τη βοήθεια ενός όχι και τόσο έγκριτου ψυχολόγου, που βασίζεται στην τεχνική του... υπνωτισμού περισσότερο από όσο θα ήθελαν οι συνάδελφοί του.

Τα σκανδιναβικά αστυνομικά θρίλερ έχουν έλθει πρόσφατα στο επίκεντρο της προσοχής, λόγω τόσο της λογοτεχνικής επιτυχίας της τριλογίας του **«Κοριτσιού με το Τατουάζ»** του Στιγκ Λάρσον όσο και των κινηματογραφικών μεταφορών της (στη σουηδική αλλά και στην πιο πρόσφατη αμερικανική εκδοχή της). Κι αν ο Στιγκ Λάρσον, εκ των πραγμάτων, δεν μπορεί να αποδειχθεί περισσότερο κερδοφόρος για τα διεθνή κινηματογραφικά studios, οι ακόλουθοί του, Τζο Νέσμπο (στον οποίο βασίστηκαν οι περσινοί **«Κυνηγοί Κεφαλών»**), αλλά και το συζυγικό ντουέτο που κρύβεται πίσω από το προσωνύμιο «Λαρς Κέπλερ», προσφέρουν πλήθος εναλλακτικών, και πιθανών εμπορικών, λογοτεχνικών πρώτων υλών.

«Ο Υπνωτιστής» όχι μόνο αποτελεί τη μεταφορά στον κινηματογράφο του πρώτου βιβλίου του «Κέπλερ» (κυκλοφορεί και στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη) με ήρωα τον Γιόνα Λίνα, αστυνομικό επιθεωρητή της Δίωξης Εγκλήματος στη σκοτεινή και μουντή Στοκχόλμη, αλλά σηματοδοτεί και την επιστροφή του Λάσε Χάλστρεμ στον εγχώριο κινηματογράφο, ύστερα από σχεδόν εικοσιπέντε έτη καριέρας στο Χόλιγουντ (έχοντας να επιδείξει το **«Τι Βασανίζει τον Γκίλμπερτ Γκρέιπ»** στις αρχές και καταλήγοντας στο, όπως και όλες οι πιο πρόσφατες ταινίες του, βαρετά αδιάφορο **«Ψαρεύοντας Σολομούς στην Υεμένη»**). «Ο Υπνω-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι λιγάκι σαν εκείνα τα τηλεοπτικά του Μανούσου του πως τον λένε, αλλά στη Σουηδία. Και το αισθανόμουν σα να είναι δύο επεισόδια, στο δεύτερο πρέπει να έπαιξε υπνωτι... zzzzzzzzzzzzz...

τιστής» υπόσχεται ένα δυνατό δράμα χαρακτήρων κι ένα ισχυρό αστυνομικό μυστήριο, συνδυασμός που στα χέρια ενός ικανού σκηνοθέτη θα αποδεικνυόταν ιδανικός. Ο Χάλστρεμ, όμως, δεν είναι αυτός ο σκηνοθέτης.

Γιατί παρά την επιστροφή στη... σουηδική, ο Χάλστρεμ φαίνεται πως ακόμα βρίσκεται εκτός φόρμας. Παρά την αποτελεσματική φωτογραφία και την παρουσία μιας σκοπίμως καταθλιπτικής Στοκχόλμης, η ταινία ποτέ δεν πλησιάζει τα κινηματογραφικά επίπεδα, για τα οποία προετοιμάζει η σύνοψη. Αντίθετα, το φιλμ μοιάζει περισσότερο με ένα αδιάφορο επεισόδιο οποιασδήποτε αμερικανικής αστυνομικής σειράς, χωρίς ποτέ να προσφέρει γνήσιες στιγμές αγωνίας ή έντασης. Τα δε στοιχεία που ανατρέπουν τα δεδομένα του μυστηρίου παρουσιάζονται τόσο άτσαλα (και όποτε απλά επιλέγει ο σεναριογράφος να υποβάλει τον βασικό ύποπτο σε... υπνωτισμό), που προκαλούν το μειδίαμα ή, στην καλύτερη περίπτωση, το χασμουρητό. Ο όρος «υπνωτιστής» στον τίτλο αποκτά ξαφνικά μια απρόσμενη ειρωνική διάσταση.

Κι αν η μισή ταινία χαρακτηρίζεται από μια αναιμική ιστορία, η υπόλοιπη παρουσιάζει ένα (μελό)δραμα χαρακτήρων, με πρωταγωνιστή τον εν λόγω ψυχολόγο, που βοηθά στη διαλεύκανση του εγκλήματος. Σε μια σχέση που καταρρέει και με τον κίνδυνο να έρχεται σταδιακά μέσα στο ίδιο του το σπίτι, ο Έρικ Μπαρκ (του Μίκαελ Πέρσμπραντ) είναι μεν σαφώς πιο ανεπτυγμένος ως χαρακτήρας από τον στερεοτυπικό αστυνομικό Γιόνα Λίνα (Τομπίας Ζιλιάκους), όμως, φαίνεται να προέρχεται... από άλλη ταινία. Ο Χάλστρεμ δείχνει να επιμένει υπερβολικά στο κομμάτι του οικογενειακού δράματος που ανοίγεται μπροστά του σε σχέση με το έγκλημα της ιστορίας (ίσως επειδή νιώθει πως εκεί τα καταφέρνει καλύτερα;), πετυχαίνοντας, όμως, μόνο να συσσωρεύσει ακόμη περισσότερα κλισέ σε ένα σενάριο που ήδη φαίνεται εγκλωβισμένο στις συμβάσεις και τους τύπους. Η Λένα Ολίν ειδικά, η σύζυγος του σκηνοθέτη που επίσης επαναπατρίζεται για την περίπτωση, στο ρόλο της γυναίκας του Μπαρκ, επιβαρύνεται με την κατάρα να μεταφέρει στον «Υπνωτιστή» όλα τα αρνη-

τικά στοιχεία του Χάλστρεμ από την πρόσφατη φιλμογραφία του, εκφωνώντας ατάκες που απηχούν χιλιοειπωμένους διαλόγους ενός οποιουδήποτε τυχαίου (φτηνού) δράματος.

Ίσως, τελικά, να παρεξήγησα το Λάσε Χάλστρεμ αναφέροντας ότι δε βρίσκεται σε φόρμα. Ίσως απλά ο Χάλστρεμ να επέδειξε υπερβολική τύχη πρωτάρη στην αρχή της καριέρας του και έκρυψε τότε καλά τις αδυναμίες του. Πάντως, το σίγουρο είναι πλέον ότι τα ελαττώματά του ως δημιουργού είναι τόσο έκδηλα που δε σε αφήνουν καν να κανιβαλίσεις με ευχαρίστηση μια ταινία του. Γιατί χειρότερη κι από μία κακή ταινία είναι μια αδιάφορη ταινία. Και κάπου εκεί κυμαίνονται, δυστυχώς, και οι ικανότητες του Χάλστρεμ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν ψάχνεις οπωσδήποτε υποκατάστατο στο «Κορίτσι με το Τατουάζ», τότε διάβασε το βιβλίο και άφησε την ταινία να περάσει. Αν πάλι αναζητάς οικογενειακό μελόδραμα, δες κάτι άλλο χωρίς αίματα. Αν ακόμα επιμένεις, ξαναδές τους περσινούς «Κυνηγούς Κεφαλών».

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

MEET MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

CLICK

ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ (2012)

(HIT AND RUN)

★★★★★

Είδος
Κωμική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία
Ντέιβιντ Πάλμερ,
Νταξ Σέπαρντ

Καστ
Νταξ Σέπαρντ,
Κρίστεν Μπελ,
Τομ Άρνολντ,
Μπράντλεϊ Κούπερ

Διάρκεια
100'

Διανομή
AUDIO VISUAL

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Δόκτωρ / εφευρέτις της επιστήμης της Ειρηνικής Επίλυσης Διενέξεων θέλει να πάει στο Λος Άντζελες για να δώσει συνέντευξη σε περίφημο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας όπου ονειρεύεται να πιάσει δουλειά. Όταν ο - σε πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων - καλός της προσφέρεται να την πάει με το... σούπερ-ντούπερ, χειροποίητο αμάξι του, κάθε δυσάρεστη πτυχή του παρελθόντος του αποκαλύπτεται, ενώ παλιοί, επικίνδυνοι εχθροί επιστρέφουν δριμύτεροι.

Κάτω του μετρίου, κοντά στον πάτο του βαρελιού, χωράνε κακές ταινίες, βαρετές ταινίες, αδιάφορες ταινίες και ταινίες που δε θα έπρεπε να γυριστούν ποτέ. Ταινίες, με άλλα λόγια, τελευταίες, που βρωμούσαν ήδη στο χαρτί, όταν ήταν ακόμα μόνο σενάρια. Οι «Ανοιχτοί Λογαριασμοί» ανήκουν ακριβώς σε αυτή την κατηγορία, και επ' ουδενί άξιζαν να γυριστούν και να βγουν στις αίθουσες, για το ευρύ κοινό τουλάχιστον. Γιατί μόνο ως αυτοσχέδιο, παρεΐστικο home video εσωτερικής κατανάλωσης μεταξύ του - σκηνοθέτη, σεναριογράφου και πρωταγωνιστή του - Σέπαρντ, της καλής του Μπελ και όλων των κολλητών τους, που βοήθησαν, μπρος και πίσω από

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια γκόμενα που βρίσκει δουλειά στο LA, αλλά ο γκόμενος είναι στο χωρίο και, ωχ μωρέ, τι θα γίνει τώρα; Νιώθεις; Ούτε κι εγώ. Κρίμα τα λάστιχα που καίνε στις σπινιές...

τις κάμερες, στην πραγματοποίησή του, στέκουν. Κάπως; Ε; Μπα...

Παραδόξως, ούτε κακοσκηνοθετημένοι, ούτε κακοερμηνευμένοι είναι. Αντίθετα τα άνευ κασκαντέρ και ειδικών εφέ (μόλις 2.000.000 δολαρίων το κόστος τους γαρ) «ακροβατικά» με τα... τζαμάτα αυτοκίνητα (από την προσωπική συλλογή τού πωρωμένου με την αυτοκίνηση Σέπαρντ τα περισσότερα) ξυπνούν συχνά - πυκνά το βλέμμα. Ταυτόχρονα, είναι πάντα απόλαυση να συνειδητοποιείς, έστω και στιγμιαία, πόσο πραγματικά ατρόμητος (κωμικός) ηθοποιός είναι ο Μπράντλεϊ Κούπερ, ιδιαίτερα για όσους από εμάς τον είχαμε ανακαλύψει και ξεχωρίσει ως εν δυνάμει super star στο τηλεοπτικό «Alias», 8 χρόνια πριν από το πρώτο «The Hangover» και 11 πριν από τη δικαιότατη οσκαρική του υποψηφιότητα για τον «Οδηγό Αισιοδοξίας».

Τι να το κάνεις, όμως, που τα μεν μοιάζουν να χώρεσαν στο φιλμ από σπόντα, αφού ελάχιστα έως καθόλου υπηρετούν ουσιαστικά την ιστορία, ενώ ο δε δείχνει να παίζει σε μια εντελώς διαφορετική ταινία από ότι καθένας από τους συμπρωταγωνιστές του; Το «Hit and Run», βλέπεις, με τον εντελώς άστοχο, άτοπο και παραπλανητικό πρωτότυπο τίτλο, ούτε ξέρει, ούτε αποφασίζει ποτέ τι ακριβώς είναι. Τυπικό κωμειδύλλιο; Slapstick κωμωδία (με τον Τομ Άρνολντ σε μηδαμινά αστεία υστερία αγαρμποσύνης); Ιδιότροπη, πιο φιλική στα αρσενικά, ρομαντική κομεντί (με άθλιο χιούμορ αποδυτηρίων); «Fast & Furious» του φτωχού; Αστυνομική dramedy; Τίποτα από αυτά και όλα αυτά μαζί. Ούτε ρομαντικό, ούτε αστείο, ούτε εύστοχο, ούτε συναρπαστικό, ούτε... ούτε απ' έξω.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν έχεις κάνει κανένα (μαζοχιστικό) τάμα να παρακολουθείς ακόμα και την παραμικρή αμερικάνικη φιλμική... κουτσουλιά που φτάνει στα μέρη μας, ίσως. Διαφορετικά, χτύπα (ξύλο, που δεν είσαι κολλητός του Νταξ Σέπαρντ) και τρέχα! Μακριά!

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ (2013)

(VIVE LA FRANCE)

★★★★★

Είδος
Κωμωδία

Σκηνοθεσία
Μικαέλ Γιούν

Καστ
Ζοσέ Γκαρσιά,
Μικαέλ Γιούν,
Ιζαμπέλ Φουναρό

Διάρκεια
98'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Ο Μουζαφάρ και ο Φερούζ ξεκινούν το ηρωικό τους ταξίδι, από τη μακρινή χώρα του Ταμπουλιστάν μέχρι το Παρίσι, με σκοπό να... ανατινάξουν τον Πύργο του Άιφελ, προσελκύοντας έτσι τα φώτα της δημοσιότητας προς την πατρίδα τους, που έδωσε στον πολιτισμό (αλλά ουδείς το αναγνωρίζει) το... ταμπουλέ!

Είναι λίγο δύσκολο να κατανοήσει κανείς τους λόγους για τους οποίους αυτό το φιλμ τολμά και διανέμεται εκτός γαλλικών συνόρων. Αν και προδίδει από νωρίς τη ροπή του προς την καθαρά λαϊκή (και όχι ακριβώς... γουστόζικη) κωμωδία, το «Είναι Τρελοί Αυτοί οι Γάλλοι» μετατρέπεται σταδιακά σε ένα **εξάμβλωμα** τοπικιστικής ηθογραφίας, που νομίζει πως μπορεί να κοπιάρει το **«Borat»**, ρίχνοντας και μια δόση τρομοκρατικής υποπλοκής από **«Δικτάτορα»**, αμφότερες επιτυχίες του Σάσα Μπάρον Κοέν, τον οποίο δεν αγγίζουν ούτε στο μικρό του δαχτυλάκι μαζί οι δύο πρωταγωνιστές τούτης της μπαλαφάρας.

Παραδόξως, όλα τα non politically correct «καρφιά» της ανατρεπτικής σάτιρας του Βρετανού κωμικού που σε ξεκαρδίζουν στο πιο πρόστυχο volume χιούμορ που ανέχτηκε ποτέ ο μέσος θεατής, εδώ χάνουν την τολμηρότητά τους και γίνονται

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Μετά από αυτό, δίνεις και την Επίδαυρο στο Μάρκο Σεφερλή. Για σόλο παράσταση. Άσε που θα έπρεπε να τους κάνει μήνυση και ο Μπόρατ...

στερεότυπα προσβολής, τα οποία στοχεύουν στις «συνήθεις ύποπτες» κατηγορίες ανθρώπων - κοινωνικές ομάδες. Έτσι, η ξενοφοβία, η ομοφοβία και ο μισογυνισμός σού κλείνουν το μάτι και σε φορτώνουν ενοχές ακόμη κι αν αντιδράσεις με ένα χλιαρό μειδίαμα. Όσο για το στοιχείο του σεξισμού, στη δεκαετία του '70, αν μη τι άλλο, έβλεπες και μια ρώγα!

Εντύπωση, πάντως, μου έκανε η υπερβολική εμμονή σε τουριστικά πλάνα της Γαλλίας και κυρίως της Πόλης του Φωτός. Λες και αυτή η ταινία γυρίστηκε πρωτίστως για τους ντόπιους επαρχιώτες που, όπως σε περασμένες δεκαετίες όπου η μετακίνηση ακόμη και στο εσωτερικό μιας χώρας θεωρούνταν πολυτέλεια των λίγων, έτσι και σήμερα δε διανοούνται να κάνουν έστω και ένα τέτοιο ταξίδι πραγματικότητα. Ακόμη και αυτή η σκέψη σε κάνει να αντιληφθείς το πόσο οπισθοδρομικό είναι τούτο το φιλμ. Αν όχι και ολόκληρη η εποχή της «ενωμένης» Ευρώπης την οποία βιώνουμε...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Νοσταλγείς τα «ωραία» χρόνια του Δελφινάριου; Ούτε καν! Εδώ μιλάμε για αναψυκτήριο και κάτω, με υποκριτική Λαζόπουλου στο πιο «κυρία μου» αποβλάκωσης και λαϊκουριάς! Μέχρι το κομμάτι της Κορσικής, υπάρχουν μερικά μετρημένα δευτερόλεπτα πετυχημένου σοβινιστικού αστεϊσμού, για όποιους πιστεύουν πως θα περάσουν ευχάριστα στο θερινό «σινεμαδάκι». Στο σύνολο, όμως, μιλάμε για άμεση απέλαση!

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK